

DOSAR NR. 19139/3/2012

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A IV-A CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ NR. 359

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 22.02.2013

TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE : CORNELIA SEGĂRCIANU
GREFIER : ELENA SUZANA MUTU

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul București a fost reprezentat de procuror Oprea Andreea.

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulate de reclamantul ROVENȚU VIOREL în contradictoriu cu pârâții STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, MINISTERUL JUSTIȚIEI ȘI AL LIBERTĂȚILOR CETĂȚENEȘTI și MINISTERUL MUNCII ȘI AL PROTECȚIEI SOCIALE, având ca obiect despăgubiri - Legea nr. 221/2009.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, prin consilier juridic Nae Andreea, care depune delegație la dosar, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează tribunalului că prin serviciul registratură la data de 19.01.2013, pârâtul Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice a depus întâmpinare, în 3 exemplare pentru comunicare, după care,

Tribunalul comunică un exemplar al întâmpinării consilierului juridic al pârâtului Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice.

De asemenea, verificând actele dosarului, constată că prin întâmpinare pârâtul Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive și acordă cuvântul pe această excepție.

Pârâtul, prin consilier juridic solicită admiterea excepției, deoarece dosarul are ca obiect Legea nr. 221/2009, iar calitate procesuală are doar Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice. Totodată, solicită admiterea excepției și cu privire la pârâtul Ministerul Justiției și al Libertăților Cetățenești. Pe fond, solicită respingerea cererii, ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită admiterea excepției cu privire la pârâții Ministerul Muncii și al Protecției Sociale și Ministerul Justiției, iar pe fond, respingerea acțiunii ca neîntemeiată, deoarece reclamantul nu și-a dovedit susținerile.

Tribunalul rămâne în pronunțare pe excepția invocată și pe fondul cauzei.

TRIBUNALUL

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a IV-a Civilă sub nr. 19139/3/2012, la data de 25.05.2012, reclamantul ROVENȚU VIOREL, a solicitat, în contradictoriu cu pârâții STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, MINISTERUL MUNCII ȘI AL PROTECȚIEI SOCIALE și MINISTERUL JUSTIȚIEI ȘI AL LIBERTĂȚILOR CETĂȚENEȘTI, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună asupra următoarelor capete de cerere: în baza art. 1 alin. 3 și 4 și art. 4 alin. 1 din Legea 221/2009 a solicitat constatarea caracterului politic al condamnării sale la moarte (comutată la 25 de ani închisoare prin Decretul Prezidențial nr. 124/1984) prin sentința nr. 63 din 12.10.1983, rămasă definitivă prin decizia nr. 70 din 27.10.1983 a Tribunalului Suprem - Secția Militară, în baza art. 208, art. 209, lit. a, e și g raportate la art. 224 alin. 1 și 3 C.pen.. (furt calificat în paguba avutului obștesc, cu consecințe deosebit de grave) faptele incriminate fiind că și-a însușit

prin efracție în noaptea de 8/9 septembrie 1983, de la Postul de Miliție Osica de Sus, județul Olt, două pistoale mitralieră cu muniția aferentă”.

De peste 20 de ani semnaleză justiției și opiniei publice că, împreună cu Năstase Petre și Stanciu Nicolae, am fost închiși pentru că am vrut să înfrunte, cu arma în mână, conducătorul (executat pentru genocid, la 25.12.1989) regimului comunist (declarat criminal - la 18.12.2006) încadrându-l pe deplin în prevederile Ordonanței 214/1999 (art. 2 alin. 1 lit. c introdus prin Legea nr. 500/2001, aplicarea de împotrivire la arma și răsturnare prin forță a regimului comunist).

Reclamantul a arătat că din motive care nu i se pot imputa (un lanț monstruos de abuzuri și erori judiciare), detenția politică care trebuie să i se recunoască s-a terminat la 12.03.1999, când a fost grațiat de Președintele Emil Constantinescu.

Fiind ultimul deținut politic eliberat, menținut abuziv în lanțuri după 1990, are dreptul la o reparație morală exemplară.

În conexiune cu punctul 1, folosind ocazia analizării dosarelor, reclamantul a solicitat a se constata că pe lângă caracterul politic al condamnărilor și aspectul conex că au fost date cu încălcarea legii.

Aplicarea Legii 221/2009 face inutile demersurile suplimentare pe care ar fi trebuit să le întreprindă pentru revizuire - în baza probelor că am fost condamnat pe nedrept în 1983, 1988, 1990 și 1991.

Dar constatarea explicită, în hotărârea ilegalității sentințelor enumerate mai jos, echivalând cu o revizuire, să fie îndreptățit la despăgubirile prevăzute în art. 504 - 507 C.proc.pen.

În sentința nr. 63 din 12 octombrie 1983 încadrarea reclamantului la art. 224 a fost netemeinică (nu au existat consecințele deosebit de grave invocate) și pedeapsa cu moartea (comutată în 1984 la 25 de ani închisoare), a fost excesivă, un act de represiune politică extremă - pentru că autoritățile comuniste, în frunte cu Securitatea (declarată prin legea nr. 187/1999 ca autoare de acțiuni criminale, degradante, inumane).

Puterea comunistă instaurată în România începând cu data de 6 martie 1945 a exercitat, în special prin organele Securității statului, ca poliție politică, o permanentă teroare împotriva cetățenilor țării, drepturilor și libertăților lor fundamentale.) au știut și au ascuns ce a vrut să facă cu armele procurate de la postul de Miliție.

În 1988 i s-a aplicat cu rea-voință, din motive politice, amnistierea prin Decretul nr. 11 din 26 ianuarie, în urma căruia ar fi putut să i se comute pedeapsa la 12,5 ani (conform art.2, cum s-a decis inițial), și nu la 20 de ani (conform art. 3) cum a decis ulterior Tribunalul Pitești, prin sentința nr. 41 din 31 mai 1988 - căci nu putea fi... recondamnați la moarte.

După 1990, acest abuz a fost continuat, fără să se țină cont de faptul că articolul 224 alin 3 C.pen., a fost modificat în 7 ianuarie 1989 prin Decretul nr. 6 și că spiritul comunist al titlului „înfrațiuni contra avutului obștesc” (exceptate nejustificabil din Decretul de grațiere 23/1990) a devenit caduc după revoluție și neconstituțional după 1991, titlul fiind abrogat explicit prin Legea nr. 140/1996.

Chiar neglijând scopul său real și reținând furtul calificat, aplicat în varianta veche, mai favorabilă - nu putea primi decât maxim 5 ani de închisoare - deja executați.

S-a menținut deci nejustificat încadrarea la art. 3 al Decretului 124/1988. căci pedeapsa cu moartea nu fusese numai comutată în 1984 și 1988 ci și abolită - reprimarea sa politică continuând printr-o fisură juridică.

Respingerea (la 7 mai 1990) a recursului extraordinar intentat de procurorul general, prin decizia 45 a Curții Supreme de Justiție - Tribunalul Militar, comunicată reclamantului la 25.05.1990 s-a făcut cu nerespectarea legii și a drepturilor sale (art. 410-412 din vechiul C.pen.). Nu a fost citat, deși legea o permitea și situația o impunea. Martorii, care declaraseră între timp scopul real în care a procurat armele, nu au fost audiați. Nici măcar decizia procuraturii generale nr. 19821/3429/1990 din 7.03.1990, de suspendare a executării, până la 7 mai 1990, nu i-a fost comunicată, fiind menținut ilegal în captivitate, pentru ca să nu se

poată prezenta și apăra la proces, fapt care dovedește continuarea reprimării sale politice. Ura și disprețul regimului postcomunist față de mine s-a manifestat și în răspunsul la adresa administrației penitenciare Colibași, înregistrată la nr. 47 din 26.01.1990, care conținea memoriul reclamantului din decembrie 1989 către Comisia Națională pentru rezolvarea sesizărilor, de pe lângă CFSN. A fost anunțat, la 5.09.1990, că hotărârile pronunțate de instanțele militare prin care a fost condamnat sunt legale și temeinice și că nu există temeiuri pentru promovarea unui recurs extraordinar... după ce recursul fusese promovat și respins, în mai 1990.

Referitor la sentința nr. 45 a Tribunalului Sfântu Gheorghe din 23.10.1992, în dosarul nr. 2253/1991, care a adăugat 2 ani la cei 13 considerați restanți, cere să se constate că „evadarea” sa din 15 august 1991 a fost consecința menținerii nedrepte și anacronice într-o detenție injustă și inumană, pe baza condamnării abuzive și politice din 1983.

A fost un act de protest față abuzurile puterii feseniste, un gest de disperare, o reacție de legitimă apărare față de constrângerile la care a fost expus sistematic, fiind adus într-o stare de depresie și necesitate care înlătură răspunderea penală (art. 44-46 C.pen.).

Din aceleași motive ar trebui să se înlăture și alte eventuale „vini” îngrămadite de procuratura criminală comunistă în dosarul reclamantului, cum ar fi aceea de a face revoluție în decembrie 1989, în incinta penitenciarului Colibași, gest eroic, firesc la un deținut politic, pentru care, în loc să primească recunoaștere, prețuire și acte de revoluționar, a fost supus unor bestiale și îndelungate torturi, rămase încă necercetate și nepedepsite.

Recunoașterea caracterului dublu al detenției sale: politic și ilegal ar constitui o reabilitare fie ea și tardivă. Stigmatul nemeritat al „cazierului” pe care l-a purtat după 1999 a completat distrugerea, prin aruncarea sa la marginea societății, unde a „beneficiat” de imense umilinte, privațiuni și persecuții. Cere să se constate că nedreptatea pe care a suferit-o (erori și abuzuri judiciare, tratamente neomenoase, discriminare etc.), datorită setei de libertate și dreptate socială și politică, i-a produs daune mult mai mari decât cele admise de ICCJ lui Lucian Orășel, prin decizia 148, la 15.01.2008.

Reclamantul a mai arătat că constatând caracterul politic al condamnării, solicită ca sentința pe care o va pronunța să precizeze explicit că pot beneficia de prevederile Legii 118/1990 și OUG 214/1999 pentru detenția politică dintre 1983 și 1999, fiind astfel repus în termen pentru a avea și eu posibilitatea de a face cererile de rigoare, obligând Ministerul Muncii și al Protecției Sociale să dispună măsurile necesare pentru aplicarea Decretului-lege nr. 118/1990, fata de care, în aceeași timp, cer să se stabilească că am dreptul la compensare pentru anii în care am fost privat nejustificat de efectele respectivelor legi: 1990 (pentru 6 ani de detenție), 1991 (pentru 7 ani), 1999 (16 ani).

În fapt, s-a arătat că în anul 1981, a stabilit, prin profesorul Răul Volcinschi, contactul cu un grup de intelectuali (Tudor Bugnariu, fost decan al Facultății de Filozofie din Cluj; Mircea Stoica, șeful catedrei de drept de la ASE București; Simion Pop, fost decan la Facultatea de Drept din Cluj care plănuia răsturnarea regimului căușist prin organizarea unui atentat împotriva tiranului.

În vederea executării acestui plan, împreună cu Năstase Petrică și Stanciu Nicolae, în noaptea de 8/9 septembrie 1983 a intrat prin efracție (dar fără niciun fel de violență) în postul de Miliție Osica de Sus, județul Olt, de unde a sustras două pistoale mitralieră și muniția aferentă (lăsând neatins restul armamentului aflat acolo).

A urmat hăituirea sa prin țară, până la capturarea sa din 29 septembrie 1983. Deși pe parcursul urmăririi s-au tras asupra reclamantului un număr uriaș de cartușe, nu a făcut uz de arme, pentru că nu voia să le folosească decât împotriva dictatorului.

Ulterior le-a fost înscenate tot felul de vinovații, dar reclamantul a recurs doar la gesturi rezonabile de legitimă apărare, necesare pentru a scăpa din împresurare.

După arestare, a urmat o anchetă nefirească, extrem de scurtă și violentă, pe parcursul căreia nu a mărturisit scopul pentru care furase cele două arme, sperând că astfel vor nițșora furia și pedeapsa și că îi vor proteja pe intelectualii cu care plănuise acțiunea revoluționară.

Cred acum că anchetatorii știau adevărul, dar i-au ascuns, poate ca să nu-i irite pe dictator. Pentru ca să îi poată totuși elimina (condamna la moarte) au recurs la încadrarea abuzivă a faptei la art. 224 alin. 3, deși furtul nu avusese nici măcar consecințe grave (prejudiciul de 14.787 lei fiind recuperat), cele revoluționare, vizate de reclamant, nerealizându-se.

Condamnarea la moarte i-a fost modificată prin Decretul Prezidențial nr. 124/1984 la i-a fost redusă pedeapsa la 12.5 ani conform art. 2.

Speriată de eliberarea noastră peste 6 ani (considerându-l periculos pentru regim) procuratura militară a făcut contestație și a obținut decizia 41 din 31 mai 1988 a Tribunalul Județean Argeș, care schimba încadrarea la 20 de ani conform art. 3, ca și cum ar fi fost din nou condamnată la moarte.

La 22 decembrie 1989, se afla în penitenciarul Colibași, în clipa în care două autoturisme Dacia cu tricolorul fluturând pe geam, au oprit în dreptul penitenciarului și o femeie a strigat: „Ieșiți afară, e revoluție în țară, ieșiți că altfel vă omoară”.

Fidel poziției sale anticomuniste, a participat la declanșarea revoluției în penitenciar, fără ca să agreseze pe cineva. După ce revolta a fost oprită cu asigurări că vor fi de acum tratați civilizat, de noul regim, democratic, a depus o sesizare, autodenunțând adevăratele motive, ale acțiunii din 1983, convins că va fi eliberat imediat.

În aceeași timp, profesorii cu care plănuise atentatul, au depus mărturii procurorului general Gh. Robu. În baza acestor revelații, acesta a făcut recurs extraordinar și a dispus eliberarea lor condiționată, în ciuda opoziției agresive a unor securiști.

Conducerea penitenciarului nu a dat curs deciziei de suspendare, încălcând legea, din comandă politică și pentru a ne plăti polițe pentru atitudinea revoluționară din decembrie 1989.

Pe tot parcursul anului 1990 mai ales când se auzea că afară se întetește protestele anticomuniste, conducătorii revoltei au fost maltratați.

Fiind ținuti – ilegal - captivi în penitenciar și necitați, nu au putut interveni în procesul din mai 1990, așa cum le permitea vechiul Cod de procedură.

Nici martorii nu au fost audiați, căci judecătorii militari au avut ordin să nu corecteze situația, ca să nu ne putem adăuga dușmanilor contrarevoluției securisto-comuniste.

Deși pedeapsa cu moartea a fost abolită în ianuarie 1990 și mai târziu a fost abrogată atingerea „avutului obștesc” comunist, deși documentele dosarului arătau că nu existaseră consecințele deosebit de grave și mărturiile revelau adevăratul scop al furtului, a rămas închis, tocmai reclamantul, care încercase eliberarea țării, înainte ca regimul criminal să fie răsturnat.

Nici cererile de grațiere nu l-au convins pe președintele Iliescu, care se afla la putere tocmai pentru că reușise ce doar intenționase, încât urma să zacă încă 13 ani în temniță, din patriotism.

În timp ce cei mai înrăiți criminali erau eliberați, el rămânea expus unor condiții de detenție represivă, trebuind să aștept insuportabil, pentru a se bucura de libertatea pe care o plătitese atât de scump.

Reclamantul a evadat din demnitate, disperare și constrângere, într-o stare acută de necesitate, fiind apoi capturat și pus în lanțuri, chinuit în condiții de exterminare.

Milițienii rămași în penitenciare s-au răzbunat pe reclamant, pentru ca i-a arătat ura pe dictatură și nedreptate, supunându-l la cazne care încălcau normele internaționale asumate de România.

De-abia în 1999 s-a răspuns memoriilor depuse și de martorul Răul Volcinschi, organizator al complotului, prin grațierea sa tardivă de către președintele Constantinescu, fără să urmeze însă fireasca reabilitare și necesara reparație, deși în conferințe de presă, articole de ziar și emisiuni de televiziune a revelat publicului ce s-a întâmplat cu ei.

Nu a reușit să reintru în normalitate, fiind considerat „recidivist periculos” neputând găsi un serviciu onorabil, fiind părăsit și de soție, din cauza condițiilor de viață proscrise.

A trăit, împreună cu fiul său, din pensia CAP a mamei și din expediente. Nu a putut primi nici pensie, nici drepturi de deținut politic, pentru că nu a reușit până acum să alcătuiască dosarul necesar revizuirii, din cauza dispariției martorilor, pretențiilor financiare ale avocaților și blocării arhivelor. I s-a interzis copierea dosarelor sale, sau chiar accesul la ele, în numele „secretului de stat”. Comuniștii și urmașii lor i-au distrus 30 de ani.

Pârâtul Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, au formulat, în conformitate cu art. 115 C.proc.civ., întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii ca fiind îndreptată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, în ceea ce privește Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

Din petitul cererii de chemare în judecată, rezultă că reclamantul, solicită repunerea în drepturile sale legale de muncă pentru întreaga perioadă cât susține că a fost reținut fără niciun temei leg.

Față de obiectul cererii de chemare în judecată s-a învederat instanței să constate și să admită excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

Calitatea procesuală presupune existența unei identități între persoana reclamantului și cel care este titularul dreptului afirmat (calitate procesuală activă) și între persoana chemată în judecată și cel care este subiect pasiv în raportul dedus judecării (calitate procesuală pasivă).

Precizăm instanței de fond, că pentru a stabilit corect în cazul reparării pagubei materiale sau a daunei morale în ipoteza condamnării pe nedrept sau a privării ori restrângerii de libertate în mod nelegal, potrivit disp. Art. 506 alin. 3 C.pr.pen., pentru obținerea pagubei, persoana îndreptățită se poate adresa tribunalului în a cărui circumscripție domiciliază, chemând în judecată statul, care este citat prin Ministerul Finanțelor Publice. Totodată, potrivit dispozițiilor art. 505 alin. 4 C.proc.pen., reparația este, în toate cazurile, suportată de stat, prin Ministerul Finanțelor Publice. De altfel calitatea procesuală a statului în aceste litigii aparține statului și în reglementarea Codului de procedură penală, incident în cauză prin raportare la data nașterii dreptului la acțiune.

Prin urmare, raportat la dispozițiile art. 5 alin. 1 din Legea nr. 221/2009, orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 06 martie 1945 - 22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic poate solicita obligarea statului la despăgubiri.

Pe cale de consecință, calitate procesuală pasivă în cauza dedusă judecării are numai Statul care este citat prin Ministerul Finanțelor Publice.

Pe fond, s-a învederat că potrivit art. 1 alin. 4 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, persoanele condamnate penal pot solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al condamnării lor.

Alineatul 4 al art. 4 din actul normativ menționat mai sus, precizează imperativ că, în cazul unei asemenea acțiuni, cererea se judecă în contradictoriu cu statul, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice.

Analizând actele și lucrările dosarului, TRIBUNALUL se va pronunța cu prioritate asupra excepției lipsei calității procesuale pasive invocate de MINISTERUL JUSTIȚIEI ȘI AL LIBERTĂȚILOR CETĂȚENEȘTI și MINISTERUL MUNCII ȘI AL PROTECȚIEI SOCIALE, constatând că excepția este întemeiată deoarece, potrivit art. 1 alin. 4 din Legea 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, persoanele condamnate penal pot solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al condamnării lor, iar în cuprinsul art. 4 alin. 4 din același act normativ, se precizează că în cazul unei astfel de acțiuni, cererea de chemare în judecată se formulează în contradictoriu cu Statul reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice.

Față de cele de mai sus, TRIBUNALUL urmează să admită excepția și să respingă acțiunea formulată de reclamant față de acești pârâți, pentru lipsa calității procesuale pasive.

Pe fondul cauzei, TRIBUNALUL urmează să constate că reclamantul nu a adus nici o dovadă din care să rezulte că în realitate condamnarea sa suferită prin sentința penală nr. 63/12.10.1983 rămasă definitivă prin decizia nr. 70/27.10.1983 a Tribunalului Suprem Secția Militară în baza art. 208 – 209 lit. a, e, g, raportate la art. 224 alin. 1 și 3 C. penal, pentru fapte încadrate la acel moment la infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc, cu consecințe deosebit de grave, ar constitui în realitate o condamnare cu caracter politic.

Reclamantul nu poate prezenta probe extraordinare de care prevăzute de lege față de aceste hotărâri penale în cadrul cărora să aducă probe relevante și care să ducă la achitarea acestora, hotărâri judecătorești care i-ar profita și într-un proces întemeiat pe Legea 221/2009.

TRIBUNALUL constată că în prezenta cauză, cererea reclamantului, căruia îi incumbă obligația de a-și dovedi pretențiile, nu a fost dovedită, urmează să respingă acțiunea ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Muncii și Protecției Sociale și a Ministerului Justiției și al Libertăților Cetățenești, în prezenta cauză, și, în consecință:

Respinge acțiunea formulată de reclamantul ROVENȚU VIOREL, cu domiciliul în comuna Stănești, sat Stănești nr. 7, județul Giurgiu, în contradictoriu cu pârâții MINISTERUL MUNCII SI AL PROTECȚIEI SOCIALE, cu sediul în București, str. Dem. I. Dobrescu nr. 2-4, sectorul 1 și MINISTERUL JUSTIȚIEI SI AL LIBERTĂȚILOR CETĂȚENEȘTI, cu sediul în București, B-dul Apolodor nr. 17, sectorul 5, pentru lipsa calității procesuale pasive.

Resping în rest cererea reclamantului ROVENȚU VIOREL, cu domiciliul în comuna Stănești, sat Stănești nr. 7, județul Giurgiu, în contradictoriu cu pârâtul STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, cu sediul în București, str. Apolodor nr. 17, sectorul 5, ca neîntemeiată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 22.02.2013.

PREȘEDINTE

Cornelia Segărcianu

GREFIER

Suzana Elena Mutu

Red. CS

Thred. PI/ 7 ex / 10.04.2013